

Arrest

nr. 238 910 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 maart 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 28 juni 2018 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 24 maart 2020 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam dezelfde dag ten aanzien van beide verzoekers tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekers op 9 april 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.07.2018 werd ingediend en op datum van 06.08.2019 werd geactualiseerd door :

[K.O.] [...]

[K.A.] [...]

Ook gekend als [M.A.] [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[M.A.] [...]

Nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 02.03.2011 met weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mijnheer op datum van 01.05.2013 door onze diensten werd gerepatrieerd naar Armenië. Pas op 04.09.2014 keert mijnheer naar de Schengenzone terug (inreisstempel Spanje in zijn paspoort) met een geldig Spaans visum type C, geldig van 28.08.2014 tot 28.02.2015. Hij ondernam geen enkel poging om een verblijfsmachtiging te bekomen tot huidige aanvraag 9bis.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon hier naar school gaat sinds de kleuterschool. Ter staving hiervan leggen betrokkenen één schoolattest voor dat betrekking heeft op schooljaar 2017-2018

waarin hun zoon in het 1ste leerjaar zat en één verklaring van zijn toenmalige lerares. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Bovendien kan er redelijkerwijze van uitgaan worden, dat gelet op de nog jonge leeftijd van het kind, hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen slechts één bewijs van scholing voorleggen, namelijk voor het schooljaar 2017-2018. Het administratief dossier bevat evenmin verdere bewijzen van scholing. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun zoon hier naar de kleuterschool ging. Meer nog, hun zoon was leerplichtig vanaf 01.09.2016 maar betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor dat hij zijn leerplicht ook effectief vervulde vanaf die datum. De scholing van hun zoon kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kind geen enkele band met Armenië heeft, dat hij beter Nederlands dan Armeens zou spreken, dat het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn hem terug te sturen waarbij zij verwijzen naar het Nederlandse systeem van kinderpardon. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Armenië heeft, noch dat hij een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel het kind niet in Armenië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kind tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kind in België slechts voorlopig was. Verder is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat het kind niet zou opgevoed zijn in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorleggen van het volgen van Nederlandse taallessen. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat zij het Nederlands voldoende beheersen om hun zoon in het Nederlands op te voeden. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom het kind, het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zou kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de verwijzing naar het Nederlandse systeem van kinderpardon merken we op dat betrokkenen via huidige aanvraag 9bis een beroep doen op de Belgische wetgeving ter zake en niet op de Nederlandse. Indien betrokkenen zich willen beroepen op het systeem van het Nederlandse kinderpardon dienen zij zich te richten tot de Nederlandse autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en/of veiligheid zijn in hoofde van betrokkenen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij hier al lang zouden verblijven, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands zouden hebben, dat mevrouw ook goed Frans zou spreken, dat zij contacten ontwikkeld zouden hebben met werkgevers waardoor zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat zij beiden een werkbepaalde voorleggen evenals verschillende getuigenverklaringen, een doopattest van hun zoon, een bewijs van inschrijving van hun zoon in de muziekacademie, hun huurcontract en het Armeens diploma van mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze

behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 9 april 2020 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Naam, voornaam: [K.A.]
[...]
nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [M.A.]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 9 april 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"mevrouw,
Naam, voornaam: [K.O.]
[...]
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[M.A.] [...], nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige zoon verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;

dat verzoekers na een ononderbroken verblijf van thans méér dan 10 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun land van herkomst - Armenië - waarmee hun kind, hetwelke hier in 2010 geboren is, geen enkele band heeft én nog nooit geweest is ! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun kind hier vanaf zijn 3 jaar naar school gaat én nog nooit in de land van herkomst van verzoekers zijn geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kind uitsluitend een binding met België heeft én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kind naar Armenië niet mogelijk is omdat zij als gezin niet over de juiste reisdocumenten voor hun kind beschikken om toegang te krijgen tot dit land, waar zij overigens niets meer bezitten en zo goed als geen familie meer hebben;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van hun land van herkomst waardoor verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kind hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van het minderjarig kind van verzoekers, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat dit kind (9 jaar) zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt;

dat trouwens de opmerking in de bestreden beslissing m.b.t. het feit dat n.a.v. hun aanvraag art.9bis Vw. dd. 05.07.18 verzoekers enkel m.b.t. hun minderjarige zoon een schoolattest bijvoegden van het aldan juist afgelopen schooljaar 2017-2018 én dus geen bewijs voorligt dat hun zoon hier naar de kleuterschool ging én hij vanaf 01.09.2016 - datum waarop hij leerplichtig was - hij zijn leerplicht ook effectief vervulde vanaf die datum;

dat deze opmerking getuigt van een stuitende gebrek aan realiteitszin aangezien verzoekers door n.a.v. hun regularisatie-aanvraag het bewijs voor te brengen dat hun zoon voor wat betreft het schooljaar 2017-2018 in het eerste leerjaar B zat van de Gesubsidieerde Vrije Basisschool SINT-ROMBOUTSCOLLEGE te MECHELEN hij evidentierwijze - ten einde o.a. over een voldoende taalniveau Nederlands te kunnen beschikken - reeds voorafgaand (kleuter)school zal hebben gelopen;

dat terzake -volledigheidshalve én voor zoveel als nodig - ten bewijze onder stuk 2 de schoolattesten van de zoon van verzoekers voor de schooljaren 2013-2014, 2014- 2016 worden bijgevoegd alsook dit van het actuele schooljaar 2019-2020;

dat uit het bovenstaande volgt dat verzoekers aldus aantonen dat er voor hen een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst, dewelke er trouwens niet is want het is de Belgische ambassade in MOSKOU (Russische Federatie) dewelke bevoegd is voor Armenië; dat dit de praktische onmogelijkheid voor verzoekers ten overvloede aantoon;

dat bovendien DVZ in identieke dossiers van andere Armeense families (bv. O.V. 6.630.775-6435272 met kinderen geboren in 2011 én 2017 én O.V. 5.726.405- 6.438.489 met kinderen geboren in 2009 én 2011) wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

dat voormelde dossiers zeker geen alleenstaand gevallen zijn en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekers, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 24.03.20 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheid[s]-beginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 10 én 11 van de Grondwet én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 24.03.20 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheids-beslissing;”.

2.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verweerder heeft daarnaast in de tweede en de derde bestreden beslissing uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat hij ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam op basis van de vaststelling dat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij heeft nader verduidelijkt dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoekers aanvoeren dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct of aanvaardbaar is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers zetten uiteen dat zij reeds lang in België verblijven en dat zij duurzaam verankerd zijn, dat hun kind in 2010 in het Rijk werd geboren en naar school gaat en dat dit kind nog nooit in Armenië verbleef en ook geen band heeft met dat land. Door louter te herhalen wat zij reeds aangaven in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en te duiden dat zij niet akkoord gaan met de overwegingen van verweerder omtrent deze gegevens tonen zij evenwel niet aan dat verweerder de eerste bestreden beslissing nam op basis van een incorrecte feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze.

Door uiteen te zetten dat zij een sterkere binding hebben met België dan met Armenië, een land waar zij beweren niets bezitten en weinig familie hebben, tonen zij ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet wordt aangetoond dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dus via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

In de mate dat verzoekers verklaren dat zij niet beschikken over reisdocumenten voor hun kind, kan het volstaan op te merken dat verzoekers een eventueel probleem om reisdocumenten voor hun kind te verkrijgen niet hebben aangevoerd als een buitengewone omstandigheid in hun initiële aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder diende hieromtrent dan ook geen standpunt in te nemen. Het komt voorts niet aan de Raad toe om in de plaats van het bevoegde bestuur te oordelen of een bepaald gegeven – in casu betreft het zelfs een loutere verklaring – al dan niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan worden aanvaard.

Door uiteen te zetten dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf lang kan duren en hun banden en die van hun kind met België ondertussen dreigen te worden aangetast, tonen verzoekers evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat zij niet aannemelijk maakten dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland. Verzoekers hebben immers ook de behandelingsduur van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet ingeroepen als een buitengewone omstandigheid. Er blijkt daarenboven niet op welke concrete gegevens verzoekers zich baseren om te stellen dat de behandelingsduur van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die via de reguliere procedure wordt ingediend, dusdanig lang is dat moet worden aangenomen dat de eerder in België opgebouwde banden tijdens de behandeling van deze aanvraag ernstig zullen worden aangetast.

De, met stukken onderbouwde, toelichting van verzoekers dat hun kind in België ook kleuteronderwijs volgde doet geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat niet blijkt dat hun zoon een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Armenië niet zou kunnen aansluiten op school en dat ook niet blijkt dat dit kind deze taal, zo dit nog nodig zou zijn, niet zou kunnen aanleren of zich niet zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Verzoekers tonen evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt dat hun kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft die in Armenië niet beschikbaar is. In de mate dat zij nog aanvoeren dat alles vanuit een psychologisch, pedagogisch oogpunt moet worden bekeken en de ontwikkelingsfase van hun kind in aanmerking moet worden genomen, moet worden gesteld dat verweerder, op correcte gronden, heeft overwogen dat hun kind nog jong is en dus nog over een voldoende aanpassingsvermogen beschikt.

Verzoekers benadrukken dat zij zich tot de Belgische ambassade in Moskou dienen te wenden indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf via de in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure wensen in te dienen, maar tonen hiermee niet aan dat verweerder enig door hen aangebracht gegeven incorrect heeft beoordeeld of dat hij kennelijk onredelijk optrad. Zij tonen immers niet aan waarom een aanvraag om machtiging tot verblijf via de ambassade te Moskou zeer moeilijk, laat staan praktisch onmogelijk, zou zijn. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker, nadat hij door verweerder was gerepatriëerd, reeds contact nam met een ambassade in Moskou om een visum te krijgen om terug te keren naar het Schengengrondgebied. Er kan dus niet zomaar worden aangenomen dat het indienen van aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd via een diplomatieke vertegenwoordiging in Moskou problematisch is.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*", in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. Verzoekers stellen dat verweerder in "*identieke dossiers*" wel besloot om een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, zodat moet worden aangenomen dat de in casu eerste bestreden beslissing werd genomen met miskenning van het gelijkheidsbeginsel en een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij voegen evenwel geen stukken bij het verzoekschrift die de Raad toelaten vast te stellen dat hun betoog enige grond heeft. Er moet bovendien worden aangestipt dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf individueel moet worden onderzocht en dat het enkele feit dat in bepaalde dossiers de situatie van de aanvragers op bepaalde punten vergelijkbaar is niet uitsluit dat er ook doorslaggevende verschilpunten kunnen zijn.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK